

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Ямбол, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радостин Ст. Радиев

при участието на секретаря Я.П.С.

като разгледа докладваното от Радостин Ст. Радиев Гражданско дело № 20232330102517 по описа за 2023 година

Подадена е искова молба от М. С. В. срещу Министерство на правосъдието. Ищецът основава претенциите си на фактите, че е бил длъжник по изп.дело № *** г. на ДСИ при РС-гр.Т.. Претърпял е вреди от незаконосъобразни изпълнителни действия на ДСИ, който съгласно запорно съобщение № *** год. му е наложил запор върху възнагражденията му от трудова дейност в затвора и на личната партида по която е получавал парични суми за лични нужди от близки, като по този начин са му удържани сумата от 50 лв. от пощенски запис за м.декември 2020 год. и сумата от 28 лв. от положен труд за м.март.2022 год. Тъй като удръжките са направени в нарушение на чл. 446 от ГПК, действията са незаконосъобразни. Иск се Министертво на правосъдието да бъде осъдено да му заплати сумата от 78 лв. от които 28 лв. от положен труд и 50 лв. от пощенски запис , попадащи под несеквеструемия минимум. Претендира се и законната лихва от началото на незаконосъобразното действие - м.декември 2020 год. до окончателното им изплащане

В срока по чл.131 от ГПК е депозиран отговор от Министерство на правосъдието. Намира исковата претенция за неоснователна. Министерство на правосъдието оспорва извършването на незаконосъобразни действия от ДСИ, причиняването на вреди от налагането на запор върху възнагражденията на ищеца от трудова дейност в затвора, причинната връзка между действията на СИ и вредите. Твърди, че доходите не са несеквеструеми удръжките законосъобразно са извършвани и превеждани по изп. дело. ДСИ не е действал противоправно и виновно. Сочи се, че съгласно ЗИНЗС на лишениите от свобода се осигуряват безплатна храна, облекло, обувки и др. необходими вещи и медицинско обслужване. Поради което не съществува законово изискване реално да получават възнаграждение

в размер на минималната работна заплата за страната. Сочи се, че след като сумите получавани от ищеца не попадат в изрично предвидените от законодателя изключения, няма пречка върху тях да бъде наложен заповор и те да служат за погасяване на задълженията на лишения от свобода.

Претендират се направени разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че ищецът се длъжник по изп.дело № ***20г. на ДСИ при РС-гр. Т., което е приложено по настоящото дело. Делото е образувано въз основа на Изпълнителен лист от *** г. на ЯОС по присъда по НОХД № *** г. на същия съд с която М. С. В. е осъден да заплати сумата от 5822,47 лв. в приход на Бюджета на съдебната власт по сметка на ОП - Ямбол. Вискател е именно ЯОП, която с писмо от 17.09.2020 год. е поискала образуване на изпълнително дело. Чрез Началника на затвора гр. С.З. на В. е изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № *** год. е изпратено заповорно съобщение изх. № *** год. , които видно от писмо на началника на затова гр. С.З. /л.91 от изп.дело/ и разписки за получаването им , В. е отказал да подпише и получи.

Съгласно протокол за разпределение /л.141 от изп. Дело/ извършено на 09.05. 2022 год. и влязло в сила на 13.05.2022 год. по изпълнителното дело е постъпила сума от 78 лв. и цялата сума е приведена за държавни такси на РС-Т.. Разпределението не е обжалвано от В. и сумата е приведена на РС-Т. на 17.05.2022 год. Съобщението за датата на извършване на разпределението на сумата е получено лично от В. на 27.04.2022 год. /л.150 от изп.дело/ и не е обжалвано.

Видно от писмо рег.№ *** от изп.дело/ на началник затвора гр. С.З. сумите удържани и приведени по изпълнителното дело са както следва:

- 50 лв. получена от пощенски запис и 28 лв. удържка от трудово възнаграждение.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи: Предявени са обективно и субективно съединени осъдителни икове с правно основание чл. 441 от ГПК вр. 49 от ЗЗД.

Съгласно чл. 441 от ГПК държавния съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 49 от Закона за задълженията и договорите за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. Съгласно чл.49 от ЗЗД Този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Т.е. търси се обективна отговорност за чуждо противоправно и виновно деяние, извършено при или по повод изпълнението на възложената от ответника работа, с което са причинени вреди на ищите, представляващи пряка и непосредствена последица от деянието. По делото е безспорно възлагането на работа от ответника МП по отношение на ДСИ. Съгласно

чл.51 ал.1 от ЗЗД, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

По основателността на иска съдът приема следното: Ищецът претендира, че са му нанесени имуществени вреди, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение на ДСИ при РС-Т.. Съгласно чл. 78 ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената, лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното. Ал.2 урежда, че частта от възнаграждението по ал. 1 се определя със заповед на министъра на правосъдието. Според ал.3, на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка. При наличие на специална законова уредба, не важи общото правило за несеквестрируемия доход, установено в чл. 446 от ГПК. За да прецени законосъобразността на действията на съдебния изпълнител, съдът следва да ги съпостави със специалната норма. Уредените в законовата норма 2/3 от възнаграждението представляват 66,67 % от него. Съгласно чл. 57 от ППЗИНЗС, удържките по чл. 78, ал. 3 от закона се изчисляват по реда на чл. 446 ГПК върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 от ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците. В случая за положения труд през м.март 2022 год. В. е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 47,28 лв., която сума след приспадане на дължимия данък от 10 % се равнява на 42,55 лв. От тях удържаната сума по заповед е 28 лв. които е равна на 66,67 % от възнаграждението. Следователно удържаната сума по заповедта не надвишава допустимия максимум. Не е налице незаконосъобразно принудително изпълнение, тъй като заповедта върху възнаграждението на длъжника е наложен само върху секвестрируемата му част, съобразно специалното правило на ЗИНЗС. Не се касае и за незаконосъобразно изпълнение, при което на длъжника не са предоставени книжа относно предмета на изп.дело. По изп.дело на ДСИ е връчена покана за доброволно изпълнение, но същият е отказал да я подпише и получи. Факт, който не се отрича и от самия ищец по настоящото дело.

Доходите от пощенски записи, банкови преводи от близки и дарения не попадат в обхвата на чл.446 от ГПК дял втори, глава XIV от ГПК „Несеквестрируеми доходи“. Последица от това е, че същите се явяват секвестрируеми и към тях може да бъде насочено принудително изпълнение. Това е видно и от писмо на административния секретар на Камара на частните съдебни изпълнители. По изложените съображения съдът намира, че не е налице незаконосъобразно принудително изпълнение и по отношение на сумата от 50 лв. получена от В. чрез пощенски запис, тъй като същия не е несеквеструем.

Отделно от това следва да се посочи, че законодателят е предвидил

определен доход, като несеквестрируем, за да се гарантира възможността на лицето да задоволи минималните си месечни нужди от подслон, храна и облекло. Съобразно чл. 84, ал. 2 и, ал. 3 от ЗИНЗС лишените от свобода имат право на безплатна храна, легло и спални принадлежности, безплатно облекло и обувки и здравно осигуряване. Законът гарантира задоволяването на минимално необходимите жизнени потребности на лишените от свобода

По изложените мотиви, съдът намира, че фактическият състав на обективната отговорност по чл. 49 от ЗЗД не е налице и искът следва да бъде отхвърлен.

Искането на ответника за присъждане на разноски, на основание чл. 78 ал.3 от ГПК, следва да бъде уважено.

Ето защо ЯРС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. С. В., намиращ се в Затвора гр. С.З., ЕГН: *****, срещу Министерство на правосъдието гр.София иск - да бъде осъдено да му заплати имуществени вреди в размер на 78 лв., ведно със законната лихва от м.декември 2020 год. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА М. С. В., ЕГН: ***** да заплати на Министерство на правосъдието гр. София, направените по делото разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение и 11 лв. за изготвяне на преписи.

Решението е постановено при участието на трето лице –помагач Ж.Б. – ДСИ при РС – Т..

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____